

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 308

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 8 aprilie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
847. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management al sitului Natura 2000 ROSPA0112 Câmpia Gherghiței, incluzând rezervația naturală B.6. Lacul Rodeanu	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	3–10
Decizia nr. 24 din 27 ianuarie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

**privind aprobarea Planului de management
al sitului Natura 2000 ROSPA0112 Câmpia Gherghiței,
incluzând rezervația naturală B.6. Lacul Rodeanu**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. DB/140.615 din 19.03.2025 al Direcției biodiversitate,

luând în considerare Decizia etapei de încadrare nr. 9 din 19.04.2021 și Punctul de vedere nr. 7.270 din 23.08.2024, emise de Agenția pentru Protecția Mediului Ialomița,

în temeiul prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2025 privind modificarea și completarea unor acte normative în domeniul silviculturii și protecției mediului, ale art. 21 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSPA0112 Câmpia Gherghiței, incluzând rezervația naturală B.6. Lacul Rodeanu, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Cristian Valer Beșeni,
secretar de stat

București, 27 martie 2025.

Nr. 847.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 22**din 27 ianuarie 2025**

Dosar nr. 2.516/1/2024

Mariana Constantinescu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Carmen Elena Popoiag — președintele Secției I civile

Adina Oana Surdu — președintele Secției a II-a civile

Elena Diana Tămagă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Mirela Vișan — judecător la Secția I civilă

Denisa Livia Băldean — judecător la Secția I civilă

Ileana Ruxandra Tirică — judecător la Secția I civilă

Irina Alexandra Boldea — judecător la Secția I civilă

Diana Florea Burgazli — judecător la Secția I civilă

Mărioara Isailă — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă

Ianina Blandiana Grădinaru — judecător la Secția a II-a civilă

Diana Manole — judecător la Secția a II-a civilă

Ștefan Ioan Lucaciuc — judecător la Secția a II-a civilă

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andreea Marchidan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Daniel Gheorghe Severin — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ionel Florea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Bogdan Cristea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare („Regulamentul”).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 15.373/3/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că: (i) la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520

alin. (10) din Codul de procedură civilă; (ii) apelanta-pârâtă a formulat un punct de vedere cu privire la admisibilitatea sesizării.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin Încheierea din 13 septembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 15.373/3/2023, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

Sporul de condiții vătămătoare și sporul de unde electromagnetice, reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 34/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru personalul din familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ” și de Hotărârea Guvernului nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală, se acordă indiferent de depășirea sumelor prevăzute pentru cheltuielile de personal prin bugetul de venituri aprobat conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare?

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la 6 noiembrie 2024 cu nr. 2.516/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 27 ianuarie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

10. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017)*

„Art. 23 — Sporul pentru condiții de muncă

Locurile de muncă și categoriile de personal, precum și mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă prevăzută în anexele nr. I-VIII și condițiile de acordare a acestuia se stabilesc, în cel mult 60 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin regulament-cadru elaborat de către fiecare dintre ministerele coordonatoare ale celor 6 domenii de activitate bugetară, respectiv învățământ, sănătate și asistență socială, cultură, diplomație, justiție, administrație, de către instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, precum și de către autoritățile publice centrale autonome, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea fiecăruia dintre ministerele coordonatoare, a fiecăreia dintre instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională sau a fiecăreia dintre autoritățile publice centrale autonome, cu avizul Ministerului Muncii și Justiției Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice și cu consultarea federațiilor sindicale reprezentative domeniului de activitate.”

„Art. 25. — Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

(1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. (...)”

11. *Hotărârea Guvernului nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.039 din 29 decembrie 2017 (*Hotărârea Guvernului nr. 917/2017*).

„Art. 2. — Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație» din administrația publică centrală reglementează modalitatea de stabilire a locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete, precum și a condițiilor de acordare a sporurilor pentru condiții de muncă prevăzute în cap. II din anexa nr. VII, precum și în cap. I și cap. II din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, pentru funcționarii publici și personalul contractual, cu excepția personalului încadrat în administrația publică locală.

Art. 3. — Acordarea sporului pentru condiții de muncă, în limitele prevăzute în anexa la prezenta hotărâre, este în responsabilitatea ordonatorului de credite, cu respectarea prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, și cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuieli de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.”

12. *Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru personalul din familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ”*, aprobat prin *Hotărârea Guvernului nr. 34/2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 31 ianuarie 2018 (*regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 34/2018*).

„Art. 2. — (1) Sporul pentru condiții de muncă prevăzut în prezentul regulament se acordă, pe baza buletinelor de

determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens, pentru timpul efectiv lucrat în locurile de muncă respective, în procent de până la 15% aplicat la salariul de bază, cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuieli salariale din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat. (...)”

„Art. 4. — Quantumul sporului se stabilește prin aplicarea cotei procentuale, care nu poate depăși 15%, asupra salariului de bază, corespunzător timpului efectiv lucrat la locurile de muncă prevăzute în prezentul regulament, cu respectarea prevederilor art. 13 alin. (1) din anexa nr. I lit. B «Reglementări specifice personalului didactic din învățământ» la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Nominalizarea personalului care beneficiază de sporul pentru condiții de muncă, fără depășirea procentului de 15%, se face de către conducătorul ierarhic și se aprobă de consiliul de administrație, cu consultarea organizațiilor sindicale afiliate la federațiile sindicale reprezentative la nivel de sector de activitate învățământ sau a reprezentanților salariaților la nivel de unitate/instituție acolo unde nu există sindicate, cu respectarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, și cu încadrarea în fondurile aprobate pentru cheltuieli salariale. (...)”

Art. 8. — (1) Personalul didactic care își desfășoară activitatea în alte locuri de muncă în condiții de muncă periculoase sau vătămătoare, altele decât cele stabilite prin prezentul regulament, beneficiază de sporul din domeniul respectiv, prevăzut de legislația salarizării personalului plătit din fonduri publice și cu respectarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Personalului nedidactic din învățământul preuniversitar i se aplică prevederile Hotărârii Guvernului nr. 569/2017 pentru aprobarea Regulamentului privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație» din administrația publică locală.

(3) Personalului nedidactic din instituțiile de învățământ superior de stat care funcționează în coordonarea Ministerului Educației Naționale, instituțiilor și unităților care funcționează în subordinea Ministerului Educației Naționale, unități aflate în coordonarea Ministerului Educației Naționale, cluburi sportive studențești, instituții și unități de cercetare științifică care funcționează în subordinea Ministerului Educației Naționale i se aplică prevederile Hotărârii Guvernului nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație» din administrația publică centrală.”

III. **Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-au invocat chestiunile de drept**

Cererea de chemare în judecată

13. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale cu nr. 15.373/3/2023, reclamantul Sindicatul Liber din Biblioteca Centrală Universitară „Carol I” (*S.L.B.C.U. „Carol I”*), în numele membrilor de sindicat, în contradictoriu cu pârâta Biblioteca Centrală Universitară „Carol I” (*B.C.U. „Carol I”*) și pârâta Ministerul Educației Naționale, a solicitat obligarea pârâtei B.C.U. „Carol I” la: plata sporului de condiții vătămătoare și a sporului de unde electromagnetice, pentru personalul didactic auxiliar și nedidactic, începând cu 1.08.2020, precum și în continuare (pentru reclamantii din tabelul nr. 1, de la 1 la 217) până la data încetării raporturilor de muncă (pentru reclamantii din tabelul nr. 2, de la 1 la 24), în conformitate cu

determinările efectuate în baza Hotărârii Guvernului nr. 34/2018; plata sporului de condiții vătămătoare și a sporului de unde electromagnetice, pentru personalul nedidactic, începând cu 1.08.2020, precum și în continuare (pentru reclamanții din tabelul nr. 1 de la 1 la 217) și până la data încetării raporturilor de muncă (pentru reclamanții din tabelul nr. 2 de la 1 la 24), în conformitate cu determinările efectuate în baza Hotărârii Guvernului nr. 917/2017; obligarea părâtului, Ministerul Educației, la alocarea sumelor de bani solicitate prin cerere.

Sentința pronunțată de prima instanță

14. Prin Sentința civilă nr. 5.484 din 10 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 15.373/3/2023, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale: a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a părâtului Ministerul Educației Naționale, ca neîntemeiată; a respins excepția autorității de lucru judecat invocată în raport cu Sentința civilă nr. 3.769 din 31 iulie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 11.705/3/2019, de către Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, ca neîntemeiată; a admis în parte acțiunea și a obligat părâta BCU „Carol I” la plata sporului de condiții vătămătoare și a sporului de unde electromagnetice, pentru personalul didactic auxiliar și nedidactic, începând cu 1.08.2020 până la 17.12.2024, cu aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018*), în ceea ce îi privește pe reclamanții din tabelul nr. 1 de la 1 la 217, și începând cu 1.08.2020 până la încetarea raporturilor de muncă ale fiecăruia, cu aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, în ceea ce îi privește pe reclamanții din tabelul nr. 2 de la 1 la 24; a respins în rest acțiunea, ca neîntemeiată; a obligat părâta la plata de cheltuieli de judecată către reclamant.

15. Pentru a pronunța soluția de mai sus, instanța de fond a reținut, în esență, în ceea ce privește fondul cauzei, aplicarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 152/2017 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016*) și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017*), precum și aplicarea etapizată a Legii-cadru nr. 153/2017, invocând *deciziile* Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 82 din 26 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, și nr. 37 din 7 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 6 iulie 2020.

16. Pentru a putea fi acordat un spor prevăzut de Legea-cadru nr. 153/2017 este necesar ca persoana plătită din fonduri publice să beneficieze de salariul reglementat în anexa legii, conform algoritmului de calcul prevăzut de aceasta.

17. Faptul că regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2018, stabilește criteriile de acordare a sporurilor prin raportare exclusiv la factorii de risc pentru sănătate și nu se referă la nivelul venitului de bază nu înseamnă că acesta se aplică în mod direct în orice situație, fără a se corobora cu dispozițiile legii, în condițiile în care acesta este un act normativ cu putere juridică inferioară legii și este dat în aplicarea acesteia și, prin urmare, se aplică odată cu legea în executarea căreia a fost emis. Data intrării în vigoare nu reprezintă un argument pentru

o interpretare contrară, întrucât el este incident în situația personalului care a atins grila de salarizare la un moment dat în perioada 2018-2022.

18. Dacă legiuitorul ar fi dorit să deroge de la aplicarea etapizată a legii în ceea ce privește dispoziția privind acordarea acestui spor, ar fi menționat-o ca excepție de la art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, cum a procedat în privința altor categorii socioprofesionale [a se vedea alin. (3) lit. c), d) sau h) din lege], cu respectarea dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 24/2000*).

19. În consecință, chiar dacă art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017, în executarea căruia a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, nu condiționează acordarea sporului de nivelul salariului de bază, ci doar de întrunirea factorilor de risc ce se stabilesc într-o procedură specifică, în absența unei dispoziții exprese, nu se poate reține că norma de instituire a sporului are un caracter autonom și s-ar aplica independent de art. 38 alin. (3), (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, raționament valabil și în ceea ce privește Hotărârea Guvernului nr. 34/2018 și Hotărârea Guvernului nr. 167/2019 pentru modificarea art. 7 alin. (1) și (2) din Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru personalul din familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 34/2018 (*Hotărârea Guvernului nr. 167/2019*).

Apelul formulat în cauză

20. Împotriva Sentinței civile nr. 5.484 din 10 octombrie 2023 pronunțate de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a declarat apel părâta BCU „Carol I”, prin care a solicitat admiterea apelului, modificarea în tot a sentinței civile atacate și, pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

Întâmpinarea la apel

21. Prin întâmpinarea formulată, intimatul a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

22. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

23. Prin Încheierea de ședință din 13 septembrie 2024, instanța de trimitere a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1 și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, luând în considerare și dispozițiile art. 4 din ordonanța menționată, dat fiind faptul că: în cauză este vorba despre un proces privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice; cauza se află în curs de judecată în calea de atac a apelului, în conformitate cu prevederile art. 96 alin. (1) pct. 2 din Codul de procedură civilă, ce judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 271 alin. (22) din Codul muncii; asupra acestor chestiuni de drept, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

24. Totodată, soluționarea apelului depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, respectiv în Hotărârea Guvernului nr. 34/2018, prin raportare la prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

25. În ceea ce privește existența elementului de noutate al problemei de drept, s-a apreciat că nu mai reprezintă o condiție

de admisibilitate, iar, referitor la dificultatea chestiunii de drept, se arată că aceasta rezultă din includerea problemei de drept în domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și nestatuarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept.

26. În consecință, nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

27. Prin apelul formulat în cauză, apelanta-pârâtă a susținut că intimații angajați își desfășoară activitatea sub influența factorilor de risc, dar sporul care face obiectul prezentului dosar nu a fost acordat, întrucât se depășeau sumele prevăzute pentru cheltuielile de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.

28. Intimatul-reclamant, prin avocat, a arătat că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este admisibilă și că apreciază că pot fi depășite limitele prevăzute de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv maximul prevăzut de 30%.

29. Referitor la problema de drept, părțile și-au expus punctele de vedere prin cererea de chemare în judecată, cererea de apel și întâmpinările formulate în cauză.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

30. Instanța de trimitere precizează că, în limitele necesare pentru a evita antepunerea în cauză, față de dispozițiile art. 1, art. 3 alin. (4), art. 9 și art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență nr. 114/2018, art. 8 din regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 34/2018, art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, apreciază că, pentru stabilirea cuantumului sporului pentru condiții vătămătoare, trebuie îndeplinite cumulativ două condiții: desfășurarea activității sub influența factorilor de risc și respectarea prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuielile de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.

31. În cauză, sporul de condiții vătămătoare și sporul de unde electromagnetice nu au fost acordate întrucât se depășeau sumele prevăzute pentru cheltuielile de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

32. Curțile de apel Brașov, Galați și Timișoara au transmis hotărâri judecătorești care pot prezenta relevanță cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, deși privesc alte familii ocupaționale, respectiv familiile ocupaționale „Administrație” și „Sănătate și asistență socială”, iar curțile de apel București și Iași au transmis puncte de vedere teoretice asupra acestei chestiuni.

33. Într-o primă orientare jurisprudențială, ce se regăsește la nivelul Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal (patru hotărâri judecătorești definitive), s-a apreciat că sporul pentru condiții vătămătoare și sporul de unde electromagnetice, reglementate de hotărârile Guvernului

nr. 34/2018 și nr. 917/2017, se acordă doar în condițiile încadrării în sumele prevăzute pentru cheltuielile de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

34. Această orientare jurisprudențială se regăsește și la nivelul Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale (trei hotărâri judecătorești definitive), cu mențiunea că problema de drept ce formează obiectul sesizării nu a făcut obiectul hotărârilor judecătorești comunicate la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă din considerentele acestora rezultă, tangențial, poziționarea instanței cu privire la această chestiune.

35. În același sens a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă prin neapelare, de către Tribunalul Timiș.

36. În acord cu această orientare jurisprudențială au fost exprimate și punctele de vedere teoretice, nesusținute de practică judiciară, ale tribunalelor Vaslui, Arad — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Ilfov, Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

37. S-a arătat că, față de prevederile art. 1 alin. (1), art. 9 și art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, art. 8 din regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 34/2018 și art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, rezultă că pentru stabilirea cuantumului sporului pentru condiții vătămătoare și periculoase trebuie îndeplinite cumulativ două condiții: desfășurarea activității sub influența factorilor de risc și respectarea dispozițiilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuielile de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.

38. În ceea ce privește Familia ocupațională „Sănătate și asistență socială”, au fost invocate dispozițiile art. 13 din Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018.

39. S-a mai arătat că, având în vedere și utilizarea sintagmei „pot fi acordate” sporuri, precum și faptul că aceste sporuri nu sunt reglementate într-un cuantum fix, ci prin indicarea unor limite minime și maxime, rezultă că a fost lăsată ordonatorului de credite o largă marjă de apreciere, acesta fiind chemat să aprecieze asupra acestor sporuri în raport cu condițiile concrete de muncă, în limitele art. 25 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, pe bază de criterii obiective și cu respectarea și a celorlalte dispoziții relevante din legislația muncii.

40. A doua orientare jurisprudențială susține că sporul pentru condiții vătămătoare se acordă indiferent de depășirea sumelor pentru cheltuielile de personal, prevăzute prin bugetul de venituri aprobat conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

41. A fost identificată în acest sens o singură hotărâre judecătorească, definitivă, pronunțată la nivelul Tribunalului Covasna — Secția civilă, definitivă printr-o decizie a Curții de Apel Brașov — Secția civilă.

42. În motivarea acestei hotărâri s-a susținut că textele de lege care impun angajatorului prudență în acordarea sporurilor, implicit a sporului pentru condiții periculoase și vătămătoare, cu respectarea art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 și a art. 12 din regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, nu condiționează acordarea sporului de alocările bugetare. Așadar, fiind reglementat legal acest spor, fiind probat prin buletinul de determinare, se impune acordarea acestuia.

43. În același sens au fost exprimate și punctele de vedere teoretice, nesusținute de practică judiciară, ale judecătorilor Secției I civile a Tribunalului Iași, aceștia susținând că respectarea plafonării cuantumului total al sporurilor, prevăzută la art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, conduce la negarea recunoașterii efective a condițiilor diferite și dificile de muncă și a recompensării corespunzătoare, ajungându-se la o uniformizare salarială sub aspectul nivelului total al sporurilor, în condițiile prestării activității în condiții de muncă diferite.

44. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară relevantă în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

45. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat faptul că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

46. Prin *Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019* pronunțată de Curtea Constituțională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, fiind relevante considerentele de la paragrafele 19-21.

47. Relativ recent, prin *Decizia nr. 433 din 11 iulie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 27 octombrie 2023, instanța de contencios constituțional a făcut referire la jurisprudența sa anterioară, dezvoltată după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 (paragrafele 15-19).

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

48. În mecanismele de unificare a practicii judiciare au fost identificate drept relevante sau în legătură cu chestiunea de drept supusă analizei:

a) *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 27 din 26 octombrie 2020*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 22 ianuarie 2021, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului și s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor anexei nr. VIII cap. II lit. A secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), alin. (4) și alin. (6) din același act normativ, personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate”, fiind relevante considerentele de la paragrafele 70-82 din decizia sus-menționată.

b) *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 15 din 28 iunie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 921 din 27 septembrie 2021, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și s-a stabilit că:

„În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești

și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.”, prezentând relevanță considerentele de la paragrafele 82, 92 și 94.

c) *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 3 din 29 ianuarie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 132 din 15 februarie 2024, prin care s-a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, principiul nediscriminării nu poate fi invocat pentru acordarea sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 la nivel maxim, dacă astfel s-ar depăși plafonul de 30% prevăzut de art. 25 din același act normativ.”, fiind relevante considerentele de la paragrafele 93-96 din decizia identificată mai sus.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

49. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție Asupra admisibilității sesizării

50. Temeiul de drept al prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale.

51. Domeniul de reglementare al acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 559 din 14 iunie 2024, este conturat expres prin dispozițiile art. 1, ordonanța de urgență aplicându-se în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

52. În această materie se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se prevede: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

53. Rezultă că aceste prevederi se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, urmând a se completa însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, Codul de procedură civilă, astfel cum se și statuează expres prin art. 4, conform căruia „dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu

cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

54. De altfel, trebuie subliniat că legiuitorul delegat a ținut cont, la adoptarea acestui nou act normativ, potrivit principiilor prezentate în preambulul acestuia, de „configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”.

55. Prin urmare, în contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

56. Verificându-se întrunirea acestor cerințe legale în raport cu elementele sesizării, rezultă că ele se regăsesc doar parțial, nefiind îndeplinite toate exigențele procedurale menționate pentru declanșarea mecanismului preîntâmpinării practicii neunitare.

57. Referitor la primele două condiții legale, se reține că acestea sunt îndeplinite întrucât cauza se află în curs de soluționare pe rolul Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, care judecă în apel, conform art. 96 pct. 2 din Codul de procedură civilă și art. 271 alin. (2²) din Codul muncii.

58. De asemenea, litigiul se circumscrie domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, respectiv stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, curtea de apel fiind investită cu apelul formulat de către pârâta B.C.U. „Carol I”, într-o cauză ce are ca obiect obligarea instituției publice la plata sporului de condiții vătămătoare și de unde electromagnetice.

59. Totodată, soluționarea apelului depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, respectiv în Hotărârea Guvernului nr. 34/2018, prin raportare la prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

60. În ceea ce privește întrunirea condițiilor de admisibilitate ce vizează identificarea unei probleme de drept asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat trebuie remarcate următoarele:

61. În absența unei definiții legale a noțiunii „chestiune de drept” din cadrul cerințelor de admisibilitate prevăzute la art. 519 din Codul de procedură civilă, s-a arătat în doctrină că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară, fiind susceptibilă să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al unei practici judiciare neunitare.

62. Totodată, prin jurisprudența dezvoltată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragraful 37; Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023, paragraful 42).

63. Jurisprudența consolidată în legătură cu această condiție de admisibilitate rămâne de actualitate și după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, dat fiind că în preambulul acestei ordonanțe s-a ținut seama de „faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”. Pe de altă parte, în măsura în care prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu s-a derogat de la dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, acestea rămân aplicabile, ca drept comun în materia sesizării pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

64. Nu poate fi omis în acest sens că art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că încheierea de sesizare trebuie să cuprindă și punctul de vedere al completului de judecată care, astfel, este primul ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal, care implică riscul unor dezlegări ulterioare diferite în practica judiciară.

65. Această exigență legală, subsumată condiției privind ivirea unei chestiuni de drept, a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflecția judecătorilor din completul investit cu soluționarea cauzei asupra diferitelor variante de interpretare posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă (Decizia nr. 57 din 28 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1170 din 3 decembrie 2020; Decizia nr. 26 din 12 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 3 iunie 2021; Decizia nr. 50 din 14 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 3 septembrie 2021).

66. Prin urmare, revine instanței de trimitere obligația identificării în concret a chestiunii de drept care necesită interpretare, exprimarea punctului de vedere al instanței de trimitere contribuind astfel la a se stabili dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită instanței supreme este una reală, având vocație de a convinge, și din această perspectivă, că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării (a se vedea, exemplificativ, următoarele decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018; Decizia nr. 41 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 13 octombrie 2021; Decizia nr. 5 din 30 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 189 din 6 martie 2023; Decizia nr. 7 din 30 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 23 februarie 2023; Decizia nr. 14 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 20 aprilie 2023; Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023).

67. În acest context, judecătorii-raportori observă că instanța de trimitere, Curtea de Apel București, deși a apreciat că se impune declanșarea mecanismului hotărârii prealabile în ceea ce privește interpretarea unei chestiuni de drept asupra căreia instanța supremă nu a statuat (*Sporul de condiții vătămătoare și sporul de unde electromagnetice, reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 34/2018 și Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, se acordă indiferent de depășirea sumelor prevăzute pentru cheltuielile de personal prin bugetul de venituri aprobat conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice?*), nu a prezentat niciun argument care ar justifica o atare sesizare a instanței supreme, în cuprinsul încheierii motivându-se exclusiv și la modul general că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, fără a indica în concret problema de drept ce trebuie dezlegată din perspectiva posibilității ivirii unei jurisprudențe divergente.

68. Verificările efectuate de către Înalta Curte de Casație și Justiție la nivelul celor 15 curți de apel din țară pun în evidență faptul că există deja cristalizată o jurisprudență în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, materializată în hotărâri judecătorești definitive, din care rezultă că aspectele problematizate prin actul de sesizare au fost rezolvate, până în acest moment, într-o manieră unitară, în sensul că limita impusă prin art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 pentru suma sporurilor și a altor elemente adiționale indemnizației sau a salariului de bază la nivelul unui ordonator de credite nu poate fi depășită, fiind identificată doar o hotărâre judecătorească în care a fost adoptată o soluție divergentă.

69. Totodată, și opiniile exprimate la nivel teoretic de către judecătorii din cadrul instanțelor care au înaintat puncte de vedere cu privire la problema de drept în discuție sunt orientate, într-o pondere covârșitoare, către soluția adoptată în practica judiciară, ceea ce permite concluzia că nu doar la nivel jurisprudențial, ci și la nivel teoretic chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul.

70. Opinia teoretică minoritară, precum și soluția divergentă adoptată într-o hotărâre judecătorească nu pot justifica intervenția preventivă a instanței supreme în cadrul acestui mecanism de unificare, câtă vreme chestiunea de drept ce face obiectul întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost tranșată de instanțele investite cu soluționarea acestui tip de litigii, iar din practica judiciară decelată în legătură cu această problemă de drept nu au rezultat dificultăți de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale menționate.

71. În opinia judecătorilor-raportori, chiar dacă aprecierea condiției existenței unei chestiuni de drept veritabile comportă anumite nuanțări impuse de contextul și scopul edictării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, nu este totuși posibilă investirea instanței supreme pentru dezlegarea oricărei chestiuni de drept subsumate cauzei acțiunii civile.

72. Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu instituie în sarcina instanțelor specializate în materia ce intră sub auspiciile actului normativ obligația de a declanșa mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile în orice situație în care se pune problema aplicării unei dispoziții legale care nu a format obiectul unei dezlegări de principiu a instanței supreme în procedurile de unificare a practicii judiciare.

73. Cu atât mai mult cu cât, în opinia instanței de trimitere, modul de interpretare a dispozițiilor legale se impune cu evidență, întrebarea adresată nereflectând așadar dubiul cu privire la dreptul aplicabil în cauză.

74. Instanța de trimitere recunoaște că nu se confruntă cu chestiuni de drept ce au aptitudinea de a constitui izvor al jurisprudenței neunitare, prin caracterul neclar, incomplet sau echivoc al normelor în analiză, fiind neîndoielnic în opinia sa că, în cauză, sporul de condiții vătămătoare și sporul de unde electromagnetice nu au fost acordate întrucât se depășeau sumele prevăzute pentru cheltuieli de personal din bugetul de venituri și cheltuieli aprobat conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, la stabilirea drepturilor salariale cuvenite intimaților-reclamanți fiind avute în vedere prevederile legale anterior redactate, respectiv obligația instituției apelante de a acorda sporurile cu respectarea încadrării în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.

75. Așa cum s-a arătat deja, definitoriu pentru această procedură este faptul că urmărește interpretarea cu caracter de principiu a unei norme de drept (îndoielnice, neclare), stabilită ca incidentă în cauză de către instanța de trimitere, aptă să ducă la dezlegarea litigiului, iar nu determinarea, în concret, de către instanța supremă, a elementelor care conturează raționamentul juridic, pentru ca, ulterior, instanța de trimitere să recurgă la punerea punctuală în aplicare a acestuia la raportul juridic dedus judecății, întrucât nu aceasta este finalitatea mecanismului de unificare a practicii judiciare.

76. Rațiunea instituirii condițiilor formale anterior arătate ale sesizării constă în asigurarea îndeplinirii scopului pentru care a fost introdus acest mecanism procedural, respectiv uniformizarea jurisprudenței și asigurarea predictibilității acesteia. Nu se poate admite ca folosirea acestui mecanism să genereze suspendarea nejustificată a judecării unei cauze, printr-o interpretare arbitrară a necesității declanșării procedurii de către instanța de judecată, cu consecința prelungirii nejustificate a duratei procesului civil și, din această perspectivă, a afectării dreptului la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

77. Este necesar a se reaminti că lămurirea modalității de interpretare și aplicare a normelor legale în cadrul mecanismului hotărârii prealabile are scopul de a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților unor texte de lege. În lipsa unor asemenea ipoteze care să reflecte caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, astfel cum este situația în prezenta sesizare, rămâne atributul exclusiv al instanțelor de trimitere să soluționeze cauzele cu judecata cărora au fost investite, aplicând, în acest scop, metodele de interpretare a normelor juridice recunoscute în dreptul intern și, după caz, reperele jurisprudențiale obligatorii care se desprind din deciziile instanței supreme mai sus evocate.

78. În acest sens, deși este real faptul că Înalta Curte nu a avut a se pronunța, anterior acestei sesizări, asupra întrebării specifice ridicate de către instanța de trimitere, cu referire la personalul didactic/administrativ, trebuie remarcat faptul că problematica este una recurentă, legată în general de categoria salariaților bugetari, și privește situația sporurilor stabilite de legiuitor, analizate prin raportare la imperativul încadrării în cheltuielile de personal prin bugetul de venituri aprobat.

79. Or, asupra acestei chestiuni de drept Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în cadrul mecanismelor de unificare jurisprudențială, prin considerente decizorii a căror relevanță nu poate fi ignorată în prezenta cauză.

80. Astfel, prin *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 15 din 28 iunie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I. nr. 921 din 27 septembrie 2021, s-a stabilit că: „În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, *suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege*, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.”, reținându-se în considerente că, prin raportare la conținutul normativ al prevederilor menționate, rezultă că, în accepțiunea legii, *sporurile nu sunt stabilite într-un procent fix, prestabilit din salariul de bază, deoarece sintagma „până la” semnifică limitarea lor, prin determinarea unui nivel maxim în care fiecare dintre aceste sporuri trebuie să se încadreze, ca urmare a aplicării limitei prevăzute de art. 25 alin. (1) din legea-cadru.*

81. Se menționează în acest sens, în paragraful 80 al *Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 3 din 29 ianuarie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 15 februarie 2024, că: *art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie o limită generală a sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, în sensul că: Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.*

82. Spre deosebire de obiectul sesizării de față, această decizie de unificare a practicii judiciare a vizat interpretarea și aplicarea normelor legale în ceea ce privește sporurile acordate personalului auxiliar de specialitate, prin clarificarea corelațiilor

care se impun între textele normative ce fac parte din dispozițiile comune ale Legii-cadru nr. 153/2017 și normele speciale aplicabile personalului din sistemul justiției, cuprinse în anexa nr. V a legii, dar conține o serie de considerente de principiu care se impun dezlegării problemei de drept din prezenta cauză.

83. De asemenea, prin *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 3 din 29 ianuarie 2024*, s-a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, principiul nediscriminării nu poate fi invocat pentru acordarea sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 la nivel maxim, *dacă astfel s-ar depăși plafonul de 30% prevăzut de art. 25 din același act normativ.*”

84. Aceste dezlegări nu pot fi ignorate de către instanțele de judecată sesizate prin acțiuni introduse de diferite categorii de bugetari, prin care aceștia solicită acordarea unor sporuri stabilite de legiuitor, prin raportare la imperativul încadrării în cheltuielile de personal prin bugetul de venituri aprobat, statuările instanței supreme în materie, în sensul că limita impusă prin art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 pentru suma sporurilor și a altor elemente adiționale indemnizației sau a salariului de bază la nivelul unui ordonator de credite nu poate fi depășită, impunându-se *mutatis mutandis*.

85. Reținând, în condițiile expuse, neconformitatea sesizării și în acord cu jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform căreia rațiunea reglementării mecanismului hotărârii preliminare este aceea a asigurării unor dezlegări în drept de principiu, iar nu a subrogării în atribuțiile jurisdicționale ale instanței de judecată, rolul instanței supreme neputând deveni astfel unul de soluționare directă a cauzei, se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

86. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 15.373/3/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Sporul de condiții vătămătoare și sporul de unde electromagnetice, reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 34/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru personalul din familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ” și Hotărârea Guvernului nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală, se acordă indiferent de depășirea sumelor prevăzute pentru cheltuielile de personal prin bugetul de venituri aprobat conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare?

Obligatorie potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 ianuarie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 24

din 27 ianuarie 2025

Dosar nr. 2.533/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.533/1/2024, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.079/85/2022*.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce

a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile au depus, în termen legal, prin avocat, respectiv consilier juridic, puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizărilor privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 7 octombrie 2024, în Dosarul nr. 2.079/85/2022*, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă pentru personalul nou-încadrat pe o funcție publică vacantă în cadrul autorității publice, dar care după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*), s-a aflat în plată, iar la nivelul instituției nu există o altă funcție similară, nivelul salariului de bază se stabilește potrivit art. 39 alin. (1) și (4) sau potrivit art. 39 alin. (2) din *Legea-cadru nr. 153/2017*?”

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 7 noiembrie 2024 cu nr. 2.533/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 27 ianuarie 2025.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 39. — Aplicarea tranzitorie

„(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

(2) În situația în care prin aplicarea alin. (1) nu există funcție similară în plată, nivelul salariului de bază, soldei de funcție/salariului de funcție, indemnizației de încadrare pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel,

inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, se stabilește prin înmulțirea coeficientului prevăzut în anexe cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare, la care se aplică, după caz, prevederile art. 10 privind gradația corespunzătoare vechimii în muncă. (...)

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. (...)"

III. Expunerea succintă a procesului

11. Prin *acțiunea* înregistrată pe rolul Tribunalului Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal cu nr. 2.079/85/2022*, reclamantul X a solicitat, în contradictoriu cu părâții președintele Consiliului Județean Sibiu și Consiliul Județean Sibiu: obligarea la acordarea diferențelor de drepturi în sumă de 57.536,7 lei brut, reprezentând diferența dintre remunerația efectiv stabilită, de 11.973 lei, și cea cuvenită în baza Legii-cadru nr. 153/2017, începând cu data de 30 iulie 2019 și până la data de 29 iulie 2022, cu dobânda legală aferentă și indicele de inflație corespunzător; obligarea la acordarea indemnizației lunare pentru titlul științific de doctor, în cuantum de 50% din nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, începând cu data de 30 iulie 2019 și până la data de 29 iulie 2022, având în vedere că, în perioada de referință, reclamantul și-a desfășurat activitatea în domeniul pentru care deține titlul, cu plata dobânzii legale aferente și a indicelui de inflație corespunzător.

12. Prin *Sentința civilă* nr. 187 din 3 aprilie 2024 au fost respinse excepțiile inadmisibilității, tardivității și prescripției dreptului la acțiune, invocate de părâți, ca neîntemeiate; a fost admisă în parte acțiunea și au fost obligați părâții să acorde reclamantului diferențele salariale dintre remunerația stabilită conform contractului de management și actului adițional la contractul de management și remunerația cuvenită acestuia în baza art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru perioada 30 iulie 2019-29 iulie 2022, cu dobânda legală aferentă și indicele de inflație corespunzător, precum și indemnizația lunară pentru titlul științific de doctor, în cuantum de 50% din nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, pentru aceeași perioadă, cu dobânda legală aferentă și indicele de inflație corespunzător; a fost respinsă în rest acțiunea, ca neîntemeiată.

13. Instanța de fond a reținut următoarele:

— remunerația reclamantului ar fi trebuit să fie stabilită în baza art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, vizând salarizarea în situația în care nu poate fi identificată o funcție similară în plată, funcție similară care presupune, potrivit art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017, o altă funcție, dar de aceeași natură, dar care să fie ocupată, succesiv, de persoane diferite; coexistența a cel puțin două astfel de funcții nu înseamnă una și aceeași funcție;

— dincolo de faptul că la data la care contractul dedus judecății a început să își producă efectele, respectiv 30 iulie 2019, funcția de manager nu era ocupată de nicio persoană, contractul de management anterior încetându-și valabilitatea, în cauză este vorba de una și aceeași funcție, singura la nivelul Filarmonicii de Stat Sibiu, prin urmare nu au coexistat niciodată cel puțin două funcții similare în plată, activitatea de management s-a derulat în intervale temporale diferite și în baza unor contracte de management diferite, fiecare încheiat pe durată determinată.

14. *Împotriva acestei sentințe au declarat recurs părâții.* În motivarea recursului au susținut, în esență, că reclamantul a ocupat funcția de manager, funcție care s-a aflat în plată atât înainte de intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, cât și după intrarea în vigoare a acestei legi, astfel că reclamantul s-a raportat în mod eronat la dispozițiile art. 36 și art. 39 alin. (2)

din Legea-cadru nr. 153/2017, în situația dată aplicându-se norma generală prevăzută la art. 38, coroborat cu art. 39 alin. (1) din acest act normativ, atât timp cât funcția de manager a fost și se află în plată și în prezent, iar excepțiile sunt de strictă interpretare.

15. *Intimatul-reclamant a formulat întâmpinare* prin care a solicitat respingerea recursului. A arătat că funcția similară presupune o altă funcție, dar de aceeași natură, respectiv coexistența a cel puțin două funcții, nu una și aceeași funcție, dar care să fie ocupată succesiv de persoane diferite.

16. La termenul din 7 octombrie 2024, instanța de trimitere, din oficiu, a pus în discuția părților incidența în cauză a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar prin încheierea pronunțată la aceeași dată a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularii sesizărilor

17. Instanța de trimitere a reținut că din interpretarea dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 rezultă că pentru admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept trebuie îndeplinite următoarele condiții: existența unui proces privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

18. A arătat că aceste condiții sunt îndeplinite, întrucât reclamantul face parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, a încheiat cu părâții Contractul de management nr. xxxxx din 26 iulie 2019, având ca obiect organizarea, gestionarea și conducerea activității Filarmonicii de Stat S, instituție publică de subordonare județeană, în schimbul plății unei remunerații.

19. Potrivit art. 4 alin. (2) din contract, reclamantul a fost încadrat în funcția de manager, grad II, coeficient 5,62 [anexa nr. III cap. I pct. I lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017]. Conform art. 4 alin. (3) din contract, remunerația reclamantului a fost stabilită la valoarea de 11.973 lei brut, în condițiile art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu posibilitate de modificare prin act adițional. Prin Actul adițional nr. 1/172, părțile au convenit ca, în temeiul art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, începând cu 1 decembrie 2020, art. 4 alin. (3) din contract să se modifice în sensul că remunerația managerului este de 12.661 lei brut.

20. Reclamantul a solicitat acordarea diferențelor de drepturi în sumă de 57.536,7 lei brut, reprezentând diferența dintre remunerația efectiv stabilită, de 11.973 lei, și cea cuvenită în baza Legii-cadru nr. 153/2017, începând cu data de 30 iulie 2019 și până la data de 29 iulie 2022, cu dobânda legală aferentă și indicele de inflație corespunzător, apreciind că remunerația trebuia stabilită conform art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât la nivelul instituției nu exista o altă funcție similară în plată.

21. Chestiunea de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei vizează modalitatea de stabilire a salariului de bază pentru personalul nou-încadrat pe o funcție publică vacantă în cadrul autorității publice, care, după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, s-a aflat în plată, iar la nivelul instituției nu există o altă funcție de același fel, astfel că ceea ce se impune a fi stabilit este dacă nivelul salariului de bază se calculează potrivit art. 39 alin. (1) și (4) sau potrivit art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017.

22. Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat într-un recurs în interesul legii sau printr-o hotărâre în dezlegarea unei chestiuni de drept cu privire la problema de drept expusă.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

23. Părțile și-au exprimat acordul privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă nu au arătat punctul de vedere cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

24. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile au depus, prin avocat, respectiv prin consilier juridic, puncte de vedere prin care au solicitat pronunțarea unei decizii prin care să se dezlege chestiunea de drept pendinte.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Completul de judecată investit cu soluționarea recursului în Dosarul nr. 2.079/85/2022* a reținut că prin Legea-cadru nr. 153/2017 s-au aprobat grilele de salarizare și coeficienții de ierarhizare a salariilor de bază ale angajaților din sectorul bugetar pentru anul 2022, precum și măsurile tranzitorii aferente perioadei 2018-2022.

26. În privința modului de stabilire a salariilor de bază, art. 12 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede că salariile de bază se stabilesc potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 și anexelor nr. I-IX la aceasta, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. Doar începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din legea-cadru, salariile de bază se vor stabili, pentru toate funcțiile cuprinse în anexele nr. I-VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I-VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

27. Art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții prin care se determină în mod specific condițiile de aplicare în timp a legii. Prin alin. (1) al acestui articol este instituită regula aplicării etapizate a legii, începând cu data de 1 iulie 2017, iar etapele temporare apar descrise în alin. (2)-(6).

28. Aceste prevederi legale se completează cu prevederile art. 39 alin. (1)-(4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind aplicarea tranzitorie a dispozițiilor legale în materia drepturilor salariale în sistemul bugetar. Acest text de lege instituie o etapă în aplicarea tranzitorie a noii legi, fiind inclus în cap. IV „Dispoziții tranzitorii și finale”, și are scopul de a pune în acord poziția ocupată de fiecare membru al personalului bugetar cu noile funcții, grade/trepte profesionale și gradații prevăzute în anexele nr. I-VIII.

29. Motivul pentru care legiuitorul a inserat în Legea-cadru nr. 153/2017 acest articol a fost acela de a se asigura că, până la momentul în care diferențele salariale pentru persoane aflate în situații identice se vor exclude în mod natural prin încadrarea în grilele finale de salarizare, există pârgii pentru eliminarea discriminării între persoane aflate în aceeași situație profesională.

30. Art. 39 alin. (2) din actul normativ este aplicabil numai dacă la nivelul instituției publice sau la nivelul instituțiilor subordonate acesteia nu există o funcție similară în plată, respectiv o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă.

31. Nu se încadrează în ipoteza normei situația în care funcția în care se realizează încadrarea a existat în plată în cadrul instituției publice, iar pentru această funcție, ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, s-a realizat reîncadrarea prin numirea/încadrarea personalului pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, potrivit art. 38 și 39, dacă pentru ocuparea acesteia se mențin aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

32. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanțele naționale au comunicat numai opinii teoretice exprimate de judecători în problema de drept supusă dezlegării.

33. Curțile de apel București, Iași și Ploiești au apreciat că prevederile art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 devin aplicabile doar dacă la nivelul instituției publice sau la nivelul instituțiilor subordonate acesteia nu există o funcție similară în plată, respectiv o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă; textul de lege nu vizează deci situația când funcția în care se realizează încadrarea a existat în plată în cadrul instituției publice, iar pentru această funcție, ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, s-a realizat reîncadrarea prin numirea/încadrarea personalului pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechimii în specialitate avute, cu stabilirea salariilor de bază, potrivit art. 38 și 39, dacă pentru ocuparea acesteia se mențin aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă.

34. Tribunalul Brașov a comunicat opinia potrivit căreia, în situația în care o persoană este nou-încadrată pe o funcție publică vacantă după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, iar instituția nu dispune de o altă funcție similară, nivelul salariului de bază se va stabili potrivit art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, care prevede un cadru general pentru calculul salariului în cazul în care funcția publică vacantă este ocupată de un angajat nou, fără a depinde de existența altor funcții similare.

35. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

36. Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 760 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 27 ianuarie 2021, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, reținând că prevederile de lege criticate sunt destinate a fi aplicate în mod uniform tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice criticate, respectiv personalul nou-încadrat, personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, fără a institui discriminări pe considerente arbitrare în cadrul acestor categorii, iar susținerile privind modalitatea de aplicare în concret a prevederilor de lege criticate excedează controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional, soluționarea acestora revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

37. Judecătorii-raportori au constatat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în sensul că lipsește cerința existenței unei chestiuni de drept reale, dificile, fiind evident sensul clar, lipsit de echivoc al dispozițiilor legale supuse interpretării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, constată următoarele:

38. Prezenta sesizare a fost formulată în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, prin care au fost prevăzute norme speciale pentru sesizarea Înaltei Curți de

Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal [art. 1 alin. (1)], precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale acestui personal [art. 1 alin. (2)], indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze [art. 1 alin. (3)].

39. Potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024: *„(1) Dacă în cursul judecătii proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

40. Dispozițiile acestui act normativ se completează, potrivit art. 4 din același act normativ, cu cele ale Codului de procedură civilă.

41. În ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă prevăd următoarele: *„Dacă, în cursul judecătii, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

42. Potrivit art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *„Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților”.*

43. În mod diferit de sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în procedura reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai este prevăzută condiția noutății chestiunii de drept invocate, iar sesizarea poate fi formulată de completurile de judecată investite cu soluționarea cauzei atât în primă instanță, cât în calea de atac.

44. În raport cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, care se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, rezultă că, pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se impune a fi întrunite cumulativ următoarele condiții de admisibilitate:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;

b) obiectul cauzei să fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/

revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;

c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

d) Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept și aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

45. Din punct de vedere formal, având în vedere că, potrivit art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, dispozițiile acesteia se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, sesizarea se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac, încheierea de sesizare trebuie să cuprindă motivele care susțin admisibilitatea sesizării, precum și punctul de vedere al completului de judecată și al părților, conform art. 520 din Codul de procedură civilă.

46. Examinând îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării din prezenta cauză, se constată că acestea nu sunt îndeplinite cumulativ.

47. Primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite. Cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de judecată, în recurs, pe rolul unui complet de judecată specializat pentru soluționarea cauzelor de contencios administrativ și fiscal din cadrul Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, potrivit dispozițiilor art. 96 pct. 3 și art. 483 din Codul de procedură civilă și ale art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, iar obiectul cererii de chemare în judecată soluționate prin sentința recurată privește stabilirea și plata drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, reclamantul fiind încadrat în funcția de manager și salarizat conform dispozițiilor din anexa nr. III cap. I pct. I lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.

48. Cea de-a patra condiție este, de asemenea, îndeplinită. Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat prin pronunțarea unei decizii în recurs în interesul legii sau a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept și, de asemenea, nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare cu privire la problema de drept, astfel cum a fost formulată, care formează obiectul prezentei sesizări.

49. În ceea ce privește cea de-a treia condiție, având în vedere faptul că procedura sesizării instanței supreme cu dezlegarea unei chestiuni de drept se circumscrie unui incident procedural ivit în cursul unui proces aflat în desfășurare, admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este condiționată, pe de o parte, de existența unei chestiuni de drept, iar, pe de altă parte, de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei.

50. Problema ce constituie obiectul prezentei sesizări privește stabilirea nivelului salariului de bază, potrivit art. 39 alin. (1) și (4) sau potrivit art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru personalul nou-încadrat pe o funcție publică vacantă în cadrul autorității publice, dar care după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 s-a aflat în plată, la nivelul instituției neexistând o altă funcție similară.

51. De lămurirea modului de interpretare și aplicare a acestor dispoziții depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât reclamantul a solicitat, prin cererea de chemare în judecată admisă prin sentința recurată ce formează obiectul recursului în cauza în care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, obligarea părâtului la acordarea diferenței dintre remunerația efectiv stabilită și cea convenită în baza Legii-cadru nr. 153/2017, începând cu data de 30 iulie 2019 și până la data de 29 iulie 2022, instanța de fond a reținut că remunerația reclamantului ar fi trebuit să fie stabilită în baza art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, vizând salarizarea în situația în care nu poate fi identificată o funcție similară în plată, și a admis acțiunea, iar prin cererea de recurs părâtul a solicitat casarea sentinței și respingerea acțiunii, cu motivarea, în esență, că

dispozițiile art. 39 alin. (2) nu sunt incidente, norma aplicabilă fiind cea prevăzută de art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, atât timp cât funcția de manager a fost și se află în plată, iar excepțiile sunt de strictă interpretare.

52. Faptul că de problema de drept depinde soluționarea cauzei nu este suficient însă pentru a se constata admisibilitatea sesizării, din perspectiva existenței unei chestiuni de drept în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

53. Deși dispozițiile noului act normativ, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, și cele art. 519 din Codul de procedură civilă nu definesc sintagma „chestiune de drept”, în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în aplicarea dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, s-a stabilit că aceasta trebuie să fie o problemă de drept reală, în sensul că norma de drept disputată este îndoielnică, lacunară sau neclară, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, din cauză că textul de lege este incomplet sau nu este corelat cu alte dispoziții legale (Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; Decizia nr. 24 din 2 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 25 iunie 2020).

54. Procedura hotărârii prealabile vizează rezolvarea de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, care se impune cu evidență a fi lămurită și care prezintă o dificultate în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul dezlegării de principiu și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014), având menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare.

55. Stabilirea unui anume grad de dificultate, ca o condiție a admisibilității, este absolut necesară pentru a se verifica dacă instanței supreme i se solicită o dezlegare de principiu a unei veritabile probleme de drept, astfel cum impun dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sau este chemată, în fapt, să soluționeze o simplă problemă de interpretare a unor dispoziții legale sau chiar litigiul în cauză.

56. Pentru a stabili existența unei chestiuni de drept sunt relevante inclusiv considerentele care au determinat instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție, iar, în acest scop, dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă, care se aplică în completarea celor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, impun ca în încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție să se regăsească motivele care susțin admisibilitatea sesizării. Prin acestea trebuie să se argumenteze în concret necesitatea pronunțării hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, modul diferit în care normele de drept îndoielnice, lacunare sau neclare pot fi interpretate și în ce măsură acestea depășesc obligația instanței investite cu soluționarea cauzei să interpreteze și să aplice legea în vederea soluționării litigiului.

57. Considerentele expuse de instanța de trimitere au în vedere incidența în cauză a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, față de obiectul cererii de chemare în judecată, însă este esențial de observat faptul că simpla intrare în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, în lipsa unei probleme de drept reale, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, în sensul celor menționate, dispozițiile art. 2 alin. (1) din acest normativ referindu-se, similar art. 519 din Codul de procedură civilă, la existența unei „chestiuni de drept”, nu justifică admisibilitatea sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

58. Instanța de trimitere nu a motivat admisibilitatea sesizării din perspectiva existenței unei chestiuni de drept în sensul dispozițiilor legale care reglementează procedura hotărârii

prealabile, nu a prezentat argumentele pentru care există o dificultate reală de interpretare.

59. Examinând textele de lege a căror interpretare se solicită, pentru a stabili îndeplinirea condiției referitoare la existența unei chestiuni de drept, se constată că acestea prevăd următoarele:

— pe de o parte, faptul că, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acesteia, în cazul în care nu există o funcție similară în plată; în aplicarea acestor dispoziții se prevede și faptul că nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se stabilește la nivelul maxim aflat în plată din cadrul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar;

— pe de altă parte, în situația în care nu există o funcție similară în plată, nivelul salariului de bază, soldei de funcție/salariului de funcție, indemnizației de încadrare se stabilește prin înmulțirea coeficientului prevăzut în anexe cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare, la care se aplică, după caz, prevederile art. 10 privind gradația corespunzătoare vechimii în muncă.

60. Problema de drept supusă dezlegării necesită realizarea unui simplu raționament judiciar, interpretarea corelată a dispozițiilor art. 39 alin. (1), (2) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin care se reglementează aplicarea tranzitorie a legii, în ansamblul actului normativ din care fac parte.

61. În urma adoptării noului cadru legislativ, în vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, s-a procedat la reîncadrarea personalului salarizat, potrivit art. 36 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, „pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38”, iar în cazul în care funcția deținută nu era regăsită în noua lege, reîncadrarea urma a se realiza pe una dintre funcțiile prevăzute în anexe, potrivit art. 36 alin. (2) din același act normativ.

62. Art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții privind aplicarea etapizată a legii, începând cu data de 1 iulie 2017, iar dispozițiile art. 39 din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie norme tranzitorii incidente până la aplicarea integrală a acesteia, fiind reglementată salarizarea pentru personalul nou-încadrat, personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel și personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale.

63. Cu privire la aceste categorii de personal, legiuitorul s-a raportat la funcția similară, definită la art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017 ca fiind „funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă”.

64. Art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede, până la aplicarea integrală a legii, pentru personalul nou-încadrat, personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice sau din instituțiile subordonate acesteia, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

65. Art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează o situație de excepție de la prevederile alin. (1) al aceluiași articol, aplicabilă numai pentru cazul în care nu există o funcție similară în plată în sensul acestora.

66. Analiza coroborată a acestor dispoziții, care se referă la situații tranzitorii în aplicarea legii, în condițiile în care personalul cu privire la care se stabilește salarizarea este încadrat/numit/promovat pe o funcție ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, evidențiază faptul că funcția similară în plată privește o funcție similară, în sensul art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017, în plată începând de la data la care se raportează dispoziția legală, și anume data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, care are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, dată de la care, potrivit art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în lege.

67. Preexistența funcției în plată în cadrul instituției/autorității publice în care personalul este numit/încadrat, la momentul intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, justifică raportarea la aceasta pentru salarizarea personalului nou-încadrat, situație ce nu se asimilează cu înființarea unei noi funcții pentru care este necesară recurgerea la grila prevăzută în anexele legii, astfel cum dispune art. 39 alin. (2) din lege.

68. În raport cu cele reținute din textele de lege a căror interpretare se solicită, rezultă că acestea nu sunt lacunare,

îndoielnice, nu au un caracter complex ori precar, sunt clare și complete, corelate cu celelalte dispoziții ale actului normativ. Nu rezultă o dificultate reală de interpretare care să justifice o dezlegare de principiu de către instanța supremă.

69. De altfel, instanța de trimitere a prezentat în încheierea de sesizare punctul de vedere motivat cu privire la problema de drept, iar argumentele expuse nu indică o eventuală necorelare a dispozițiilor legale și nu evidențiază elemente din care să rezulte neclaritatea sau caracterul echivoc al textelor de lege a căror interpretare se solicită.

70. Interpretarea diferită a dispozițiilor legale de către părțile aflate în litigiu, împrejurarea că opinia instanței de control judiciar este diferită de cea a instanței de fond nu constituie temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

71. Dificultatea de interpretare a dispozițiilor legale nu rezultă nici din răspunsurile comunicate de curțile de apel. Nu a fost identificată jurisprudență cu privire la problema de drept din prezenta sesizare, iar punctele de vedere exprimate, din care nu rezultă interpretări divergente (cu excepția unei opinii teoretice izolate la nivelul unei instanțe), reflectă faptul că prevederile legale sunt clare și nu justifică intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

72. Pentru aceste motive, constatându-se că nu sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate privind existența unei chestiuni de drept care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și ale art. 520 din Codul de procedură civilă, sesizarea va fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.079/85/2022* în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă pentru personalul nou-încadrat pe o funcție publică vacantă în cadrul autorității publice, dar care după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, s-a aflat în plată, iar la nivelul instituției nu există o altă funcție similară, nivelul salariului de bază se stabilește potrivit art. 39 alin. (1) și (4) sau potrivit art. 39 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 ianuarie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

